

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: T. A. T.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
1417/25, Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2024, č.j. MV-48813-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 5. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručitou dne 27. 5. 2024, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2024, č.j. MV-48813-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo

odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 8. 2. 2024, č.j. OAM-16597-18/ZR-2023 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že prvoinstanční orgán i žalovaná zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nesprávně posoudily otázku, zda v případě žalobce došlo k naplnění podmínek pro zrušení oprávnění k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Má za to, že toto pochybení bylo důsledkem zcela nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy se rozhodnutí opírají o skutečnosti, které nevyplynou ze spisového materiálu. Žalobce má rovněž za to, že jak prvoinstanční orgán, tak i žalovaná se zcela nedostatečně zabývaly možným dopadem rozhodnutí z hlediska přiměřenosti a dopadu do žalobcova rodinného a soukromého života.
3. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalované, že bylo v průběhu správního řízení zcela dostatečným způsobem prokázáno, že pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. K tvrzení žalované, že „*odvolatel pouze vybral selektivně některé důkazy, vůči nimž má námitky*“, žalobce uvedl, že toto považuje za zcela logické, jelikož se domnívá, že žádný z představených důkazů sám o sobě k dostatečnému zjištění skutkového stavu nepostačí. Má za to, že pouze shromážděný důkazní materiál jako celek by teoreticky byl schopen prokázat prvoinstančním orgánem tvrzené skutečnosti. Žalobce se však domnívá, že některé z důkazů, na kterých správní orgány svá rozhodnutí zakládají, jsou přinejmenším vadné a nelze tak na nich stavět.
4. Žalobce nepochybně, že sdělení Zastupitelského úřadu v Hanoji (dále též jen „*zastupitelský úřad*“) je podnětem, na základě kterého provedl prvoinstanční orgán další šetření. Domnívá se však, že součástí spisu by rovněž měly být podklady, ze kterých by bylo seznatelné, z čeho konkrétně podnět vychází a jakým způsobem byla informace, na jejímž základě se zastupitelský úřad rozhodl řízení iniciovat, získána. Ze sdělení zastupitelského úřadu pouze vyplývá, že zastupitelský úřad „*od účastníka řízení zjistil, že nepobývá na území České republiky od roku 2004*“. Vzhledem k tomu, že samotné tiskopisy žádosti o pobytová oprávnění, které žalobce na zastupitelském úřadě podal, tuto informaci neobsahují a s žalobcem nebyl na zastupitelském úřadě proveden oficiální výslech, do jehož protokolu by byla tato informace uvedena, nelze jí dle názoru žalobce považovat za relevantní a vycházet z ní pro účely zahájení předmětného řízení. Žalobce si rovněž dovoluje upozornit, že namítal neprovedení výslechu již na zastupitelském úřadě za účelem případného řádného zjištění těchto informací. Nelze proto odkazovat na další zjištěné skutečnosti vyplývající z uvedených důkazů, jelikož tyto nebyly toho času zastupitelskému úřadu známy a ten z nich proto nemohl vycházet.
5. Žalobce dále uvedl, že co se týče odkazu na ve spise obsažené čestné prohlášení, které měl žalobce sepsat, dovoluje si do jisté míry zopakovat argumentaci obsaženou již v rámci svého odvolání. Z čestného prohlášení je seznatelné, že bylo sepsáno přímo na pracovišti nadepsaného správního orgánu v Karlových Varech. Žalobce se domnívá, že kdyby měl

skutečně v úmyslu uvedené skutečnosti svobodně tvrdit a sám písemně prohlásit, měl by zcela logicky čestné prohlášení již dopředu připraveno. Vzhledem k jazykovým možnostem žalobce by pak zcela jistě nebylo napsáno „*velmi kvalitní češtinou*“, jak uvádí žalovaná. Pokud správní orgány tvrdí, že se žalobce od roku 2004 zdržoval trvale na území Vietnamu, jeho čeština by zcela jistě nemohla být na této úrovni a tlumočníka by ke složitým úkonům v rámci pobytových řízení zcela jistě potřeboval. Žalobce rovněž na tomto místě poukazuje na fakt, že správní orgány v pobytových záležitostech v naprosté většině případů nepovažují předložení čestného prohlášení za relevantní důkazní prostředek. Žalobci není zcela jasné, proč by tomu mělo být v případě řízení z moci úřední jinak. Žalobce se tak domnívá, že vše nasvědčuje tomu, že při sepisování předmětného čestného prohlášení byla s největší pravděpodobností porušena jeho procesní práva v řízení, a proto nelze k tomuto důkazu přihlížet.

6. Žalobce dále uvedl, že z písemného protokolu o zrušení předchozího ubytování ubytovatele ze dne 24. 2. 2015 pouze vyplývá, že od tohoto data na této adrese nepobýval. Nevypovídá však o tom, zda se zdržoval na území České republiky. Co se týče informací získaných od Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 8 ze dne 17. 7. 2023, ani tyto dle názoru žalobce nijak nevypovídají o tom, že by v posledních 6 letech dlouhodobě pobýval mimo Českou republiku. Vzhledem k věku žalobce a k jeho přání pokračovat v přípravě na budoucí povolání v podobě studia na vysoké škole, které vyplývá z (být poněkud zbytečného) podání žádosti o dlouhodobý pobyt, se nelze divit, že žalobce doposud neprochází evidencí PSSZ jako pojištěnec u žádného zaměstnavatele a není veden jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce doposud nebyl zaměstnán a vzhledem k časově náročnému plnění svých studijních povinností byl podporován rodiči.
7. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce domnívá, že ze shromážděných důkazů jednoznačně nevyplývá, že by 6 let nepřetržitě pobýval mimo území České republiky. Nebylo tak prokázáno, že v jeho případě byla naplněna podmínka pro zrušení jeho pobytového oprávnění ve formě povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán tak postupoval v rozporu se zákonem, když rozhodnutí o jeho zrušení vydal, a žalovaná napadené rozhodnutí rovněž zatížila vadou nezákonnosti, když tento závěr potvrdila.
8. Žalobce se rovněž domnívá, že prvoinstanční orgán zcela nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu na žalobcův soukromý a rodinný život, a vzhledem k tomu, že žalovaná jeho závěry zcela přejala, je nucen tuto námitku uplatnit také na tomto místě. Žalobce se neztotožňuje se závěrem správních orgánů, že vzhledem k tomu, že se jedná o řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nejsou povinny zkoumat dopad rozhodnutí z hlediska přiměřenosti. Rovněž si dovoluje zdůraznit, že v tomto případě se jedná o řízení z moci úřední, tudíž je na správním orgánu, aby si obstaral potřebné podklady, a to i vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince. Povinnost posuzovat dopad rozhodnutí z hlediska přiměřenosti pak nevyplývá správnímu orgánu pouze ze zákona, nýbrž také z mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Jedná se například o čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ačkoliv je tak dle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života pouze v případech, kdy tak výslovně stanoví zákon, toto ustanovení je již překonáno judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č.j. 9 Azs 230/2019-56, judikoval následující: „*Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány*

vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona.“ V návaznosti na uvedené si žalobce dovoluje upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp.zn. 1 Azs 81/2016, ve kterém soud stanovil, že „[m]á-li být poměřována závažnost jednání stěžovatelky a dopady do jejího soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatelky mohou být poměřovány s povahou a závažností jejího jednání.“ Vzhledem k tomu, že žalobcův dlouhodobý pobyt mimo území nebyl ze strany správního orgánu dle žalobcova názoru dostatečně prokázán, nelze považovat zásah do soukromého a rodinného života za a priori vyloučený. Zde si dovoluje žalobce poukázat zejména na skutečnosti uvedené výše v rámci návrhu na odkladný účinek.

9. Žalobce dále uvedl, že v případě, že by mu bylo předmětné pobytové oprávnění odebráno, by již prakticky neměl šanci podat jakoukoliv žádost novou, a to jak na území České republiky, tak i z území země původu. V souvislosti s tímto si dovoluje odkázat na nařízení vlády ze dne 26. 8. 2019 č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu. Tato úprava značně omezila počet žádostí, které mohou být na zastupitelských úřadech České republiky podány. Žalobce si dovoluje upozornit, že kvóta pro Zastupitelský úřad v Hanoji, pod který by případně spadal, je v současné době pro žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty 0. Totéž lze tvrdit také co se týče maximálního počtu žádostí o dlouhodobá víza za účelem podnikání. Žalobci by tak bylo na nepředvídatelně dlouhou dobu zabráněno se na území České republiky navrátit. Vzhledem k výše uvedenému a především vzhledem k jeho vazbám na území České republiky se domnívá, že by takovým rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, především na odůvodnění v části III. tohoto rozhodnutí a na spisový materiál. Dále uvedla, že žalobní body se v podstatě nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání. Z tohoto důvodu žalovaná v podrobnostech odkazuje na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Žalovaná dodává, že žalobní námitky považuje za neopodstatněné a účelové, neboť žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by v předmětné době na území ČR pobýval, nesdělil ani kde konkrétně v této době měl na území bydlet, kde na území navštěvoval základní školu, kam chodil k lékaři, ke stomatologovi atd. a nepředložil prvoinstančnímu orgánu, popř. žalované žádné důkazní materiály o svém případném pobytu na území v rozhodné době. Žalobce téměř celý život prožil se svými rodinnými příslušníky ve Vietnamu a do České republiky přicestoval až v červenci 2023, proto v jeho případě lze těžko uvažovat o nějakém dopadu vydaných rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nadto na jeho pobyt není vázána žádná další osoba, jeho rodiče povoleným pobytem již nedisponují a na území České republiky nejsou známy žádné významné vazby. Povolení k trvalému pobytu na území ČR nenaplňovalo při mnohaletém pobytu

žalobce ve Vietnamu ani svůj smysl. Žalovaná či prvoinstanční orgán nezjistily, že by jejich rozhodnutí měla nějaký nepřiměřený negativní dopad na rodinný a soukromý život žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, toto ani žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, přičemž danou záležitostí se ve svých rozhodnutích zabývaly zcela dostatečným způsobem.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se z jednání omluvila.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

13. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.
14. Předně je nezbytné souhlasit se žalobcem, že v jeho případě bylo prvoinstančním orgánem zahájeno řízení z moci úřední. Tedy takový typ správního řízení, ve kterém leží břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců leželo zásadně na správních orgánech.
15. Současně však nelze pominout, že skutečnost, že cizinec „*pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let*“, tedy „*nepobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let*“, je skutečností negativní, kterou ve své podstatě přímo prokázat nelze. Správní orgány nemohou mít nikdy absolutní jistotu v o tom, kde a po jakou dobu se cizinec v průběhu svého života zdržoval, resp. zda a kdy cizinec pobýval na území České republiky. Mohou tak tedy dovozovat pouze nepřímo, na základě skutečností, které mají k dispozici z úřední činnosti.
16. V řízení zahájeném z moci úřední je pak povinností správních orgánů obstarat dostatek podkladů, jim z úřední činnosti známých, tyto vyhodnotit, a pokud z nich bude vyplývat, že cizinec nepobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let, postupovat podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
17. Dlužno doplnit, že i pokud správní orgány dospějí k závěru o naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neznamená to pro cizince automatický neúspěch ve správním řízení. Je to totiž stále cizinec, kdo správnost tohoto závěru může zvrátit, a to předestřením pozitivního tvrzení o tom, kde a po jakou dobu se ve správních orgánech vytykáne době zdržoval, resp. zda a kdy pobýval na území České republiky. Ke svému tvrzení je pak současně povinen předložit nebo alespoň označit důkazy. Pokud tak cizinec neučiní, je nezbytné vycházet z toho, že je závěr správních orgánů o naplnění podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu správný.

18. Soud má za to, že správní orgány své povinnosti dostály. Správní orgány vycházely ze skutečností jim z úřední činnosti známých, tj. zejména z historie a obsahu cestovních dokladů žalobce a jeho matky, dob jejich platnosti, informací o přechodech hranic ČR/EU, písemného zrušení ubytování ubytovatelem a sdělení okresní správy sociálního zabezpečení. Z nich vyplynulo, že žalobce od svého odcestování v roce 2005 až do 10. 7. 2023 ani jednou nepobýval na území České republiky. Resp. o jeho pobytu na území České republiky v průběhu této doby nebyla zjištěna vůbec žádná indicie.
19. Za této situace tedy bylo již jen na žalobci, aby správním orgánům sdělil, kde a po jakou dobu se rozhodné době zdržoval, resp. zda a kdy pobýval na území České republiky. S ohledem na to, že žalobce nic takového správním orgánům nesdělil ani v průběhu prvoinstančního ani odvolacího řízení, správnost závěru o tom, že pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let, nevyvrátil.
20. Dlužno doplnit, že správní orgány měly k dispozici i vyjádření žalobce, které bylo obsahem čestného prohlášení ze dne 6. 9. 2023, ve kterém žalobce uvedl, že *„se v roce 2005 vrátil do Vietnamu s maminkou a tatínkem a tam zůstal až do 12. 7. 2023, kdy se vrátil do ČR“*.
21. Žalobce obsah tohoto prohlášení zpochybnil pouze hypoteticky, a to tvrzením o tom, že *„vše nasvědčuje tomu, že při sepisování předmětného čestného prohlášení byla s největší pravděpodobností porušena jeho procesní práva v řízení, a proto nelze k tomuto důkazu přiblížit“*.
22. Je však nutné si uvědomit, že i pokud by nebylo k obsahu čestného prohlášení přihlíženo, stále by správní orgány neměly vůbec žádnou indicii o tom, že by žalobce kdykoli v předmětné době pobýval na území České republiky. Zvláště pak za situace, kdy ani v čestném prohlášení žádné takové doby zmíněné nejsou. Na zjištění správních orgánů by to tedy nemělo vůbec žádný vliv.
23. Konečně je vhodné uvést, že pro zahájení správního řízení není nezbytné, aby před jeho zahájením měl správní orgán k dispozici dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci. Zjišťování skutkového stavu spadá teprve do zahájeného správního řízení. Nad rámec tohoto závěru lze odkázat na to, že správní orgány v případě žalobce měly k dispozici informaci od Zastupitelského úřadu v Hanoji.

B.

24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, uvedl: *„V řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán může zjišťovat a vyhodnocovat jen skutečnosti ohledně doby, po kterou stěžovatel pobýval mimo území ČR. Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy, která je součástí ústavního pořádku ČR. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (rozsudek ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 338/2016-39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů*

rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018, čj. 1 Azs 377/2018-32, bod 21, a další). Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy (k tomu naposledy rozsudek ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, a judikatura tam citovaná). Nejvyšší správní soud výjimečné případy shledal jen ve sporech, kdy šlo o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.).”

25. Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15).”
26. Nejvyšší správní soud také uvedl: „Třeba upozornit, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. K stanovení podmínek pobytu cizinců na území a také k nastavení kritérií pro získání pobytových titulů členské státy Rady Evropy disponují určitým prostorem pro uvážení; podmínky, které stanoví, by však neměly být bezdůvodné ani svévolné [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 12. 1. 2017, *Abuhmaid proti Ukrajině*, stížnost č. 31183/13, § 120]. V tomto smyslu by členské státy neměly, není-li to nutné, negativně zasahovat do práv zakotvených v Úmluvě. Nejvyšší správní soud nepochybně, že v určitých případech může rozhodnutí dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zasáhnout i do soukromého života cizince. Při výkladu čl. 8 Úmluvy ESLP rozlišil mnoho oblastí soukromého života (srov. např. Výkladová příručka k čl. 8 Úmluvy: *Právo na soukromý a rodinný život*, ze dne 31. 8. 2019 (angl.). Evropský soud pro lidská práva [online]. Dostupné dne 15. 1. 2020 z https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_8_ENG.pdf). V několika cizineckých kauzách, byť se netýkaly jen rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince, ESLP judikoval, že odjezd cizince ze země, jakkoli nemá na území členského státu rodinné vazby, může zasáhnout i do jeho soukromého života. Jednalo se vesměs o případy extrémní nespravedlnosti, která se cizincům děla. Např. ESLP v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, *Hoti proti Chorvatsku*, stížnost č. 63311/14, § 126 a násl., konstatoval porušení práva na soukromý život – z důvodu nejisté situace a výhledu dalšího pobytu v zemi. Chorvatské orgány totiž panu Hoti (apatrida, který je potomek albánských utečenců žijících v Chorvatsku) nepřiznaly žádné stabilní pobytové oprávnění, a to navzdory tomu, že v Chorvatsku žil bezmála 40 let. V jiné věci ESLP shledal porušení práva na soukromý život, jelikož řecké úřady po dobu 12 let nerozhodly o žádosti o mezinárodní ochranu, jakkoliv tamní poradní sbor pro azylové věci vydal k žádosti souhlasné stanovisko a řecké soudy zrušily rozhodnutí o vyhoštění – zde šlo také o dlouhodobou nejistou situaci co do pobytu v zemi (rozsudek ESLP ze dne 13. 10. 2016, *B. A. C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15, § 39). V dalším rozsudku pak bylo právo na soukromý život stěžovatelů nepřiměřeně zasaženo tím, že je po dlouhých letech oprávněného pobytu v Lotyšsku bez zvážení jejich individuální situace a poměrů odsunuly z Lotyšska na základě mezistátní dohody mezi Lotyšskem a Ruskou federací o odsunu ruských vojsk; jednalo se přitom o rodinné příslušníky vysloužilého příslušníka bezpečnostních sborů bývalého SSSR (rozsudek ESLP ze dne 9. 10. 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, č. 48321/99, ECHR 2003-X).”
27. V nyní souzené věci žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo lze shledat odůvodňujícími porušení čl. 8 Úmluvy v průběhu správního řízení neuvedl. Správní

orgány tudíž nemohly pochybit tím, že se těmito netvrzenými skutečnostmi nezabývaly. Pokud pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*odvolatel téměř celý život prožil se svými rodinnými příslušníky ve Vietnamu a do České republiky přicestoval až v červenci 2023, proto v jeho případě lze těžko uvažovat o nějakém dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, nadto na jeho pobyt není vázána žádná další osoba, jeho rodiče povoleným pobytem již nedisponují a na území České republiky nejsou známy žádné významné vazby*“, lze se s jeho závěrem ztotožnit. Neboť ani ze skutečností známých správním orgánům z úřední činnosti nevyplynuly takové skutečnosti, ve kterých by bylo možné spatřovat porušení čl. 8 Úmluvy.

28. Teprve v žalobě žalobce uvedl, že „*nucené vycestování do Vietnamu bude mít celou řadu značně negativních důsledků. Žalobce je na území České republiky zvyklý, má zde veškeré zázemí včetně zajištěného ubytování. Ačkoliv je pravdou, že rodiče žalobce v současné době pobývají na území Vietnamu, žalobce má v České republice řadu kontaktů a blízkých přátel. Tyto vazby bývají velmi často ve věku žalobce přinejmenším srovnatelné intenzivní a důležité jako vazby rodinné. Žalobce rovněž poslední při cestování do České republiky značně finančně zatížilo a v současné době si nemůže dovolit více s financovat přesun zpět do Vietnamu.*”
29. Ani žádná z těchto skutečností ani dodatečně neprokazuje porušení čl. 8 Úmluvy, resp. existenci natolik specifických okolností, pro které by bylo možné o porušení tohoto ustanovení uvažovat. Tvrzení žalobce o jeho vazbách na území České republiky jsou zcela obecná a odpovídají zcela obvyklým důsledkům ukončení pobytu v jiných případech. Každý cizinec je zvyklý na pobyt na území v rozsahu odpovídajícímu délce jeho pobytu. V případě žalobce tento znovu započal teprve 12. 7. 2023, není tedy nijak dlouhý. Ztráta zázemí na území, kontaktů i blízkých přátel, které žalobce ostatně nijak blíže nespecifikoval, patří k obvyklým důsledkům ukončení pobytu cizince na území. Nejedná se o nic „*výjimečného*“, v čem by bylo nezbytné spatřovat porušení čl. 8 Úmluvy. Pokud žalobce tvrdí, že nemá dostatek finančních prostředků pro přesun zpět do Vietnamu, je to prostým popisem jeho finanční situace, na které nemají správní orgány žádný podíl. Jde-li pak o eventuální vznik nákladů spojených s vycestováním zpět do vlasti, i tyto jsou zcela obvyklým důsledkem ukončení pobytu na území, který nemůže porušení čl. 8 Úmluvy osvědčit.

VI.

Rozhodnutí soudu

30. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

31. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

32. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. září 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce